

soud změnou usnesení rekursního soudu její rekurs v tomto směru (pokud čelí proti povolení obstarávky proti ní) odmítl. O jejím rekursu proti zákazu zcizení a zatížení, k němuž oprávněna byla, bude jednáno dále. Nárok stěžovatelův, k jehož zajištění měla obstarávka sloužiti, jeho nárok z koupě ujednané s odpůrcem, jest osvědčen výpovědí svědků Anny a Vincence R-ových a předloženými listinami, a proto rekursní soud z důvodu neosvědčení nároku neměl vyhovovat rekursům odpůrce a Františka W-a. Ježto se však rekursní soud neobíral ostatními důvody, jimiž bylo napadeno povolení prozatímního opatření obstarávkou, zejména tím, zda není osvědčeno ohrožení nároku, že nárok není určitý atd., nevyřídil rekurs úplně a proto bylo jeho usnesení, pokud se týče nepovolení obstarávky zrušiti a naříditi nově rozhodnutí.

Tak je tomu i ohledně zamítnutí návrhu na prozatímní opatření zákazem zcizení, zatížení a zastavení. Takový zákaz ve smyslu § 382 čís. 6 ex. ř. lze ovšem povolit jen proti tomu, kdo je v knihách za vlastníka zapsán. Exekuční řád předpokládá, že se zákaz takový do knih z úřední povinnosti zapíše (§ 384 druhý odstavec ex. ř.). Ale tím není řečeno, že nemůže býti povolen také zákaz zcizení a zatížení nemovitosti, jež není připsána odpůrci ohrožené strany. Zákon uvádí v § 382 ex. ř. jen příkladmo způsoby prozatímních opatření k zajištění jiných nároků, než jsou peněžité pohledávky, a nevyklučuje tedy, by nebylo vydáno prozatímní opatření obdobné jako je opatření § 382 čís. 6 ex. ř., které se však do pozemkové knihy nepoznamená proto, že nemovitost není odpůrci knihovně připsána, ovšem pokud tu jsou podmínky § 381 ex. ř. Rekursní soud však vzhledem k svému právnímu stanovisku neuvážoval, zda jsou tu podmínky pro povolení zákazu zcizení a zatížení podle § 381 ex. ř., zda nestačí již obstarávka, a nezabýval se ani otázkou, zda lze zákaz poznamenati v knize. Proto bylo i v tomto směru usnesení rekursního soudu k dovolacímu rekursu zrušiti a naříditi, by i o odpůrcově rekursu a manželů Františka a Anny W-ových do povolení prozatímního opatření zákazu zcizení a zatížení znova rozhodl.

Čís. 9432.

K tomu, by se věc stala příslušenstvím hlavní věci, se vyhledává, by byla ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní.

Žalobu podle § 37 ex. ř. lze vznésti jen proti vymáhajícímu věřiteli, nikoliv proti vydražiteli věci.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1929, Rv I 24/29.)

V exekuční věci proti Heřmanu W-ovi vydražila žalovaná banka dlužníkův hotel. Ve vydražené nemovitosti byla též dvě piana, k nimž uplatňovala žalobkyně vlastnické právo, tvrdíc, že je prodala dlužníku na splátky s výhradou vlastnického práva a že v čase dražby nebyla dosud kupní cena za piana zaplácena. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na žalované bance, by bylo zjištěno, že žalobkyni přísluší k pianům vlastnické právo a že exekuce vedená žalovanou na piana jest nepřípustná, a by byla žalovaná uznána povinou vydati žalobkyni piana. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Pochybený jest názor nižších soudů, že se piana, o která tu jde, stala příslušenstvím prodané nemovitosti tím, že je Heřman W. určil k stálému užívání hlavní věci. Ustanovením § 297 a) obč. zák. nebylo nic změněno na všeobecných předpokladech příslušenství (§§ 294 a 297 obč. zák.). Opačný názor vyslovený v rozhodnutí čis. 5192 sb. n. s., jímž se bylo uchýleno od dosavadního stálého rozhodování tohoto nejvyššího soudu (srov. rozh. čis. 3263, 3699, 5141 sb. n. s.) a od běžného právního názoru nauky, byl pozdějšími rozhodnutími pozměněn (srovn. rozh. č. 6348, 7449, 7769 sb. n. s.). Platí nadále zásada, že se vyhledává k tomu, by se věc stala příslušenstvím věci hlavní, by byla ve vlastnictví toho, komu patří věc hlavní. Tomu však podle skutkových zjištění v souzené věci tak není. Heřman W. nebyl vlastníkem pian, jak první soud ze zjištěných okolností správně usoudil a nemohla se tedy piana státi příslušenstvím nemovitosti tím, že je určil k stálému užívání věci hlavní. Naproti tomu bylo nižšími soudy zjištěno, že si žalobkyně vyhradila vlastnictví k oběma pianům až do úplného zaplacení, že tato výhrada práva vlastnického byla v odhadním protokole poznamenána, že při dražbě nemovitosti zástupce žalobkyně uplatnil vlastnické nároky a že tyto nároky byly prodávacům oznámeny, čímž vyloučena byla bezelstnost (§ 170 čis. 5 ex. ř.). Žalobkyně domáhá se toho, by proti žalované bylo zjištěno, že jest vlastníci pian, aby exekuce ohledně těchto pian byla prohlášena za nepřipustnou, a by žalovaná byla uznána povinnou, by piana žalobkyni vydala do 15 dnů pod exekucí. Žaloba tato není ovšem na místě, pokud se opírá o § 37 ex. ř. a uplatňuje právo vybavovací. Neboť tuto žalobu lze vznésti jen proti vymáhajícímu věřiteli, ana se exekuce sice provádí soudem, avšak k návrhu vymáhajícího věřitele a k vymožení jeho soukromoprávních zájmů. Leč žalovaná není vymáhající věřitelkou. Pokud se však žalobkyně domáhá práva vlastnického ohledně vydání pian, jde o žalobu vlastnickou. Tuto žalobu může vlastník podati proti každému, kdo věc má (§ 366 obč. zák.) a s ní disponuje, jmenovitě i proti vydražitelovi, jehož bezelstnost, jako v tomto případě, je vyloučena. Ide tedy jen o otázku, zda žalovaná má piana již ve své moci. Touto otázkou se nižší soudy vůbec nezabývaly a následkem toho nezjistily skutkové předpoklady, na jichž základě by se tato otázka dala řešiti, ana žalovaná nebyla dosud uvedena v držení vydražené nemovitosti, nýbrž zavedena byla pro ni jen správa nemovitosti a ze spisů nelze vyčísti, zda žalovaná splnila dražební podmínky a zda opětná dražba jest vyloučena. Nelze tedy rozhodnouti, zda žalovaná může již nyní býti odsouzena k vydání pian, či zda jen svolením k vydání pian mohla by splniti žalobní nárok. Následkem nesprávného právního posouzení věci zůstalo řízení kusé, a to již ve stolici první, a bylo proto napadené rozsudky obou stolic zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice, by o věci znovu jednal a rozhodl.